

8STE JAARGANG, NR. 141
26 JULI 2010

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Eric Boeren 4-tet, Gretchen Parlato,
 Klatwerk, Rotterdam Jazz Orchestra,
 José James & Jef Neve e.a.
11 NORTH SEA JAZZ FESTIVAL
 Sonny Rollins, Ornette Coleman,
 Ron Carter, Stanley Clarke,
 Christian Scott e.a.
23 CONCERTVERSLAGEN
 Maria Markesini, de Bogerman Big
 Band en Jazzfestival Middelburg.

JAZZFLITS 142
 staat 23 augustus op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Wynton Marsalis. (Foto: Joanne Savio)

**FAMILIE MARSALIS BENOEMD
 TOT NEA JAZZ MASTER 2011**

De familie Marsalis is benoemd tot NEA Jazz Master 2011. De titel werd nooit eerder aan een groep mensen gegeven. Jazz Masters worden gekozen door de overheidsorganisatie National Endowment for the Arts. De titel is de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus.

Niet alleen vader pianist Ellis Marsalis mag zich dus Jazz Master noemen, ook zijn zoons, trompettist Wynton, saxofonist Branford, trombonist Delfayo en drummer Jason kunnen de titel op hun visitekaartje zetten. Verder zijn fluitist Hubert Laws, saxofonist David Liebman, componist/arrangeur Johnny Mandel en platenproducer Orrin Keepnews benoemd tot Jazz Master 2011. De onderscheidingen worden in januari 2011 in het Jazz at Lincoln Center in New York uitgereikt. De jaarlijkse NEA Jazz Masters bestaan 29 jaar.

●

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

70.000 MENSEN OP TROPISCH NORTH SEA JAZZ

Zo'n 70.000 mensen vonden van 9 tot en met 11 juli hun weg naar het North Sea Jazz Festival in Ahoy Rotterdam. Het publiek kreeg drie dagen lang 165 artiesten op vijftien podia voorgeschoteld. De vrijdag en zondag waren uitverkocht.

Met het optreden van Sonny Rollins op zondag 11 juli, ging een jarenlange wens van de festivalprogrammeurs in vervulling. (Foto: Tom Beetz)

De warme temperaturen gaven deze editie een tropisch karakter. Een flinke bui friste de boel op zaterdag nog wat op. Met de aanwezigheid van de jazzlegenden Sonny Rollins ("Aan zijn spel is niets van zijn leeftijd te merken", aldus onze medewerker Peter J. Korten op pagina 16 van deze JazzFlits) en Quincy Jones ging een jarenlange wens van de programmeurs in vervulling. Na de WK-finale wist soullegende Stevie Wonder het publiek snel weer in een feeststemming te krijgen. Het North Sea Jazz Festival wordt volgend jaar gehouden op 8, 9 en 10 juli.
[...veel meer North Sea Jazz Festival op pagina 11 en verder](#)

LAATSTE NIEUWS: WILLEM BREUKER OVERLEDEN

NIEUWS

Ambrose Akinmusire. (Foto: Joke Schot)

Ambrose Akinmusire tekent bij Blue Note Records

Trompettist Ambrose Akinmusire gaat platen maken voor Blue Note Records. Voor zijn eerste cd op dit label gaat hij in de herfst de studio in met co-producer Jason Moran. Akinmusire was in 2007 winnaar van de Thelonious Monk International Jazz Competition en nam dat jaar zijn eerste cd voor Fresh Sound New Talent op.

Fay Claassen maakt album met WDR Big Band

'Sing!' is de titel van een album dat zangeres Fay Claassen met de WDR Big Band in Keulen opnam en dat in september bij Challenge Records verschijnt. "Het is mijn ode aan de grote zangeressen", aldus Claassen. "Van Ella Fitzgerald tot Björk, van Nina Simone tot Joni Mitchell en nog veel meer." Voor een video over deze productie, klik hier: <http://bit.ly/aPTQwx>.

Joe Lovano bovenaan in Critic's Poll

Saxofonist Joe Lovano staat bovenaan in drie categorieën van de Critic's Poll 2010 van het Amerikaanse blad Downbeat. Hij is 'Jazz Artist' en 'Tenor Saxophonist of the Year'. En hij leidt bovendien de 'Jazz Group of the Year', vinden de jazzcritici.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA

IG HENNEMAN VIERT 25-JARIG JUBILEUM MET SPECIALE TOURNEE

Bandleider en altvioliste Ig Henneman viert in december haar 65ste verjaardag en het feit dat ze 25 jaar uitvoerend musicus is. Ze zet beide gebeurtenissen luister bij met een tournee met het nieuwe Ig Henneman Sextet.

"Het nieuwe Ig Henneman Sextet bestaat uit geestverwanten met wie ik een geschiedenis heb en één nieuwkomer", aldus Henneman. Die nieuwkomer is de Berlijnse trompettist Axel Dörner. De andere leden van het Sextet zijn saxofonist/klarinet-tist Ab Baars, bassist Wilbert de Joode ('mijn soulmate'), basklarinettiste Lori Freedman en pianiste Marilyn Lerner. Het zesttal gaat op pad met een programma getiteld 'Kindred Spirits'. Dat is een hommage aan geestverwanten zoals Thelonious Monk, Emily Dickinson, Jimmy Giuffre, Ian Dury, Galina Oestvol'skaya, Misha Mengelberg, Morton Feldman en Francesco Landini. De jubileumtournee omvat zestien concerten in Nederland en Europa. De Nederlandse première is 12 december in Haarlem. Ter gelegenheid van het jubileum is een cd-box met werk van Henneman uit de Wig-catalogus samengesteld. De box bevat vier cd's, een dvd en een tekstboekje geschreven door Mischa Andriessen en Kevin Whitehead. Beeldend kunstenaar Jeroen Henneman tekende voor de vormgeving.

GEEN GROTE TENT MEER VOOR FESTIVAL HAARLEM JAZZSTAD

Het centrale podium van het jaarlijkse festival Haarlem Jazzstad zal niet meer in een grote tent op de Grote Markt staan. In plaats daarvan komt op die plek een open podium. Haarlem Jazzstad is van 18 tot en met 22 augustus.

Het open podium moet meer mensen de gelegenheid bieden om de optredens bij te wonen. De grote tent verloor twee jaar geleden landelijke bekendheid toen deze vlak voor de opening van het festival door een windhoos ernstig werd beschadigd. Haarlem Jazzstad, dat dit jaar voor de dertigste keer wordt gehouden, heeft verder voor het eerst de exploitatie van de horeca uit handen gegeven. Deze wordt nu gedaan door Haarlemse ondernemers.

Het festival wordt op 18 augustus geopend door zangeres Josee Koning. Ook staan saxofonist Piet Noordijk en de Beets Brothers, saxofonist James Carter en de Nazaten, en pianist Michiel Borstlap op het programma. Borstlap heeft de avond van 19 augustus samengesteld. Hij treedt zelf solo op en met zijn Michiel Borstlap Band. Haarlem Jazzstad eindigt 22 augustus met een Super Sunday Jamsession. Onder leiding van pianist Peter Beets zetten dan onder anderen James Carter (sax), Rueben Rogers (b), Ben van den Dungen (sax), Rik Mol (tp) en Eric Ineke (dr) hun beste beentje voor. Haarlem Jazzstad is gratis toegankelijk. (www.haarlemjazzstad.nl)

CORRECTIE op nummer 140

In de vorige JazzFlits maakten wij melding van het overlijden van trompettist **Jesse Drake**. Hij speelde met onder anderen saxofonist Lester Young. We spelden zijn naam echter niet goed. Hij heet geen Jesse Drake maar Jesse **DRAKES**.

NIEUWS

Gitarist Fapy Lafertin op de openingsavond van het Gent Jazz Festival.

Pianist Chick Corea gaf met zijn Freedom Band een memorabel concert.

Pianiste Hiromi bij Stanley Clarke. (Foto's: Jos L. Knaepen)

PODIA VERVOLG

EERSTE WEEK VAN GENT JAZZFESTIVAL TREKT 17.000 BEZOEKERS

Tijdens de eerste festivalweek (7 tot en met 11 juli) passeerden 17.000 mensen de kassa van het festival Gent Jazz. Het aantal is vergelijkbaar met de bezoekersaantallen in het topjaar 2009. Als gebruikelijk stonden in die eerste week de mainstream- en avantgarde-jazz op het programma.

Programmeur Bertrand Flamang kijkt met tevredenheid terug op het niveau van de concerten en op de goede festivalsfeer. Voor het eerst sinds jaren baadde de Gentse Bijlokesite tijdens het festival in de zon.

Gent Jazz werd geopend met een eerbetoon van de familie De Cauter (met als gast onder anderen gitarist Fapy Lafertin) aan gitarist Django Reinhardt. De familie presenteerde tijdens het concert ook hun nieuwe cd. Trekker van de tweede dag was saxofonist Ornette Coleman. Hij bracht het repertoire waar hij al jaren mee toert.

Pat Metheny tijdens Gent Jazz. (Foto: Bruno Bollaert)

Veel enthousiasme wekte op dag drie de Freedom Band van pianist Chick Corea (met drummer Roy Haynes, bassist Christian McBride en saxofonist Kenny Garrett). Bertrand Flamang: "Net toen iedereen dacht dat het concert naar zijn einde liep, stuwde het zichzelf naar een historische, enthousiaste en spontane jamsession. Met artiesten die aanvankelijk gewoon in coulissen stonden te luisteren en die zowel die dag als de dag nadien optraden." Ook trad pianist Vijay Iyer die avond op. Bassist Stanley Clarke presenteerde op festivaldag vier zijn nieuwe formatie met de Japanse Hiromi op piano. Ook Toots Thielemans (88) speelde 10 juli. Hij werd warm ontvangen door het publiek.

De eerste festivalweek werd 11 juli afgesloten door saxofonist Odean Pope (met onder anderen drummer Jeff 'Tain' Watts) en gitarist Pat Metheny. Het optreden van Metheny, pianist Lyle Mays, bassist Steve Rodby en drummer Antonio Sanchez wekte veel enthousiasme. Ze moesten meerdere keren terugkomen. Volgend jaar viert Gent Jazz het tweede lustrum.

NIEUWS

Sanne van Hek maakt pauzemuziek voor telefooncentrale

Wie het festivalbureau van het Duitse jazzfestival Moers belt en even moet wachten, krijgt muziek van trompettiste Sanne van Hek te horen. Samen met laptopartiest Koenraad Ecker heeft zij het stuk 'Krapp/Basement' voor de telefooncentrale ingespeeld. Sanne van Hek is 'Improviser in Residence' van Moers en woont een jaar lang in de stad.

Stomme film 'Louis' in première

'Louis', de stomme film over trompettist Louis Armstrong, gaat eind volgende maand in de VS in première. De muziek bij de film wordt live gespeeld door trompettist Wynton Marsalis en een tienkoppig jazzensemble. Marsalis: "Calling it a silent film is a misnomer - there will be plenty of music, and jazz is like a conversation between the players so there'll be no shortage of dialogue." De film is geregisseerd door Dan Pritzker en de hoofdrollen worden gespeeld door Jackie Earle Haley en Shanti Lowry. 'Louis' wordt vertoond in New York City, Chicago, Washington DC, Detroit en Philadelphia.

SABAM Jazz Awards uitgereikt

Pianist Fred Van Hove heeft 8 juli tijdens het Gent Jazz Festival de SABAM Jazz Award Gevestigde Waarde en 10.000 euro ontvangen. De prijs voor jong talent, de Jeugd & Muziek Jazz Award (5.000 euro), ging naar bassist Janos Bruneel. De Muze van SABAM kreeg Bernard Lefèvre, hoofdredacteur van Jazzmozaïek. Van Hove viel de prijs ten deel voor zijn muzikale kwaliteiten als pianist, improvisator en groepsspeler. De jury had de hoogste lof voor zijn 'uiterst virtuoze maar ook hoogst persoonlijke techniek'. Bruneel kreeg de onderscheiding onder meer voor zijn 'grote instrumentale vaardigheid die steeds ten dienste staat van de muzikaliteit'. De prijzen zijn een initiatief van de Belgische auteursrechtenorganisatie SABAM.

Evil Rabbit drie jaar oud

Het onafhankelijke Amsterdamse label Evil Rabbit Records bestaat drie jaar. Dit wordt gevierd met een minifestival in het Bimhuis (10 september, Amsterdam) en SJU Jazzpodium (11 september, Utrecht). Tevens verschijnen drie nieuwe cd's (van Albert van Veenendaal, Ab Baars en Gianni Lenoci). Evil Rabbit bracht tot nu toe dertien cd's uit. (www.evilrabbitrecords.eu)

PRIJZEN

CASTEL/VAN DAMME KWARTET WINT DUTCH JAZZ COMPETITION 2010

Het kwartet van saxofonist Jasper van Damme en pianist Thierry Castel heeft 10 juli tijdens het North Sea Jazz Festival de Dutch Jazz Competition 2010 gewonnen. De formatie mag een cd opnemen, een tournee langs Nederlandse podia maken, optreden tijdens het North Sea Jazz Festival 2011 en deelnemen aan de voorronde van de European Jazz Competition 2011.

De jury, met tenorsaxofonist Eric Alexander, bassist Hein Van de Geyn en saxofonist Jasper Blom in de gelederen, sprak van een fotofinish van vier bijzondere finalisten. Het Castel/van Damme Kwartet won uiteindelijk het pleit op grond van het 'voortreffelijke samenspel', 'de goede solisten' en 'het brede jazzspectrum wat ze met hun originele composities weten aan te boren'. De overige finalisten waren het Alex Koo Trio, de Felix

Schlarmann Group en het Christian Pabst Trio.

De prijs voor de Beste Eigen Compositie van de Dutch Jazz Competition, verkozen uit de ingezonden stukken van alle ingeschreven groepen, is gewonnen door zus en broer Jelske en Pieter Hoogervorst van de groep Liquid Lefty met 'Frozen Fish'. De tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition biedt talentvolle Nederlandse jazzmuzikanten en groepen de mogelijkheid zich jaarlijks te presenteren aan het grote publiek, de pers en de muziekindustrie.

OVERIG

LEDEN BIGBAND NOORDPOOL GEVEN MUZIEKLES VIA ORKESTWEBSITE

De leden van Bigband Noordpool gaan via hun website muziekles geven. Op de website is de muziek van het orkest te horen en zijn de partituren van de stukken te vinden. Liefhebbers kunnen de partijen meespelen, het resultaat opnemen en dit via de website ter beoordeling voorleggen.

De opleiding is vooralsnog gratis, vertelt dirigent en directeur Reinout Douma op 2 juli in het Dagblad van het Noorden. "Het is een heel nieuwe vorm om mensen verder op weg te helpen. En we hebben zulke goeie musici, het zou gewoon zonde zijn om deze kans te laten liggen." De lessen zijn op maat. Stel iemand wil de tweede-trompetpartij spelen, dan wordt zijn opname beoordeeld door de tweede trompettist. Van hem krijgt hij aanwijzingen.

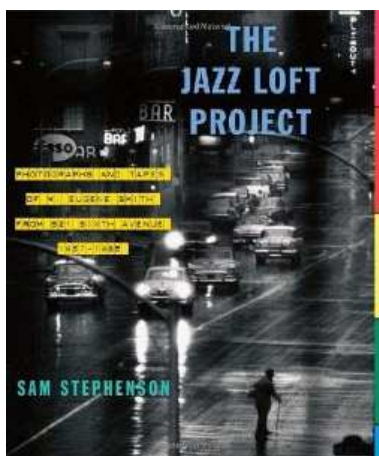
De Bigband Noordpool bestaat sinds vorig jaar en telt zo'n veertig professionele musici afkomstig uit het noorden van het land. Ze verdienen allemaal elders de kost. Het orkest moet een noordelijke equivalent van het Metropole Orkest worden. Het wordt financieel gesteund door de Kunstraad Groningen, Kunst & Cultuur Drenthe, de gemeente Smalingerland en het VSB-fonds. Thuisbasis is theater De Lawei in Drachten.

(<http://www.noordpoolorkest.nl>)

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

JAZZ OP PAPIER

821 SIXTH AVENUE

Sam Stephenson.
The Jazz Loft Project : photographs and tapes of W. Eugene Smith from 821 Sixth Avenue 1957-1965.

New York : Knopf, 2009.

268 pag. : ill. ; 29x25 cm.

ISBN 978-0-307-26709-2 geb.

met stofomslag.

Prijs 40 dollar

Op de laatste foto van 'The Family of Man', het boek van de vermaarde fototentoonstelling die Edward Steichen in 1955 inrichtte, staan een jongen en een meisje. Ze lopen door een tuin, met de rug naar de fotograaf. Die fotograaf is hun vader, W. Eugene Smith. De foto is gemaakt in 1946, toen de kinderen twee en vier waren. Om ongehinderd zijn werk te kunnen doen had Smith zijn familie het huis uitgewerkt, zijn vrouw, moeder en oudste dochter. "Hoe vreemd, hoe tegenstrijdig, in de stilte van mijn eigen huis [...] dat in diezelfde omgeving ik in een emotionele en fysieke crisis belandde, die angstaanjagender leek te worden dan alles wat ik in mijn toch al niet rustige leven had doorgemaakt. En dat, louter door het maken van een foto." In een 28 minuten durende monoloog legde hij zijn toenmalige gevoelens vast in zijn appartement, dat hij in 1957 had betrokken, huis en have achterlatend. Twee jaar daarvoor had hij een opdracht van het blad Life aangenomen om een reportage te maken van de stad Pittsburgh. Hij bleef er een jaar hangen, schoot er 22.000 foto's en ging ermee aan de slag. Toen het op zakendoen aankwam kon hij het niet eens worden met de redactionele voorwaarden en bleef met het materiaal zitten. Hij raakte in financiële problemen en kreeg aanvallen van neerslachtigheid. De loft deelde hij aanvankelijk met onder meer schilder David Young en de musici Dick Cary en Hall Overton. Deze had er twee piano's staan, verder waren meestal een bas en een drumstel voorhanden, een complete ritmesectie dus, wat blazers uitnodigde om dikwijls langs te komen. In alle vertrekken hing Smith microfoons op en verbond ze met een bandrecorder. Hij legde alles vast: spontane muziekuitingen, maar ook flarden gesprekken van de komende en gaande man. Sommigen bleven een of twee nachten, anderen een paar jaar! En de bandrecorder draaide maar, ook als de radio aan stond: nieuwsberichten, reportages, concerten, lezingen, voordrachten van fragmenten uit de literatuur, discussies, redevoeringen. Door het open raam drongen straatgeluiden naar binnen: de vuilniswagen, de optrekkende stadsbus, 1.740 banden vol!

Voor het raam posteerde Smith zich, omringd met meerdere camera's, om straatscènes te fotograferen: wachtenden, hondenuitlaters, in- en uitstappende taxipassagiers, vrachtvervoerders, straatvegers, de waterplassen en sneeuwbuien. En ook de musici binnen, pratend of spelend.

Sam Stephenson beluisterde de banden, bekeek de foto's, selecteerde, dateerde en sorteerde. Hij zocht de mensen op die er gewoon en/of gemusiceerd hadden, belichtte de achtergronden en maakte er een fantastisch en luxueus uitgevoerd boek van: een mengeling van actiefoto's, stilleven, commentaar, tekstfragmenten, bewijsbriefjes van het pandjeshuis, krabbeltjes op dozen die vaak maar een indicatie waren van wat er op de banden stond.

Dit is geen jazzboek puur, maar het ademt wel de sfeer: beeld en tekst zijn spontaan. De conversatie van ruim honderd musici geeft het klimaat weer van het muzikale wereldje.

- [Ronnie] Free's drum work in the loft is documented on more than one hundred reels - at least two hundred hours of recordings - playing with the likes of Gerry Mulligan, Paul Bley, Freddie Redd, Gil Coggins, Sonny Clark, Warne Marsh, Henry Grimes, Zoot Sims, Eddie Costa, Hall Overton, Pepper Adams, and dozens more, including obscure figures such as [tenorists] Freddy Greenwell and Lin Halliday. Particularly memorable is one night in 1960 when Free shared the drum set with Roy Haynes. "These your drums, Ronnie?" Haynes asked. "Yeah, man. Here are some sticks." Nu de muziek nog ...

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

GRETCHEN PARLATO In a Dream Obliqsound

Bekijk Gretchen Parlato; klik hier:
<http://bit.ly/blp1ft>

De Amerikaanse zangeres Gretchen Parlato is misschien in Nederland niet zo bekend, maar heeft al een hele carrière achter zich. Zij het vooral als zangeres bij bands. 'In a Dream' is haar tweede eigen cd en haar internationale visitekaartje. Parlato wordt begeleid door mensen met wie ze al eerder samenwerkte en op wier cd's ze al te horen was. Gitarist Lionel Loueke is de muzikale leider van de productie. Aaron Parks speelt piano, Derrick Hodge bast en Kendrick Scott bedient het slagwerk. Naar haar zang te oordelen is Parlato een zachtaardige vrouw. Intimiteit is het parool. In haar song 'In a Dream' zucht ze zich naar het eind. Kennelijk om een dromerige sfeer te verbeelden.

"In haar song 'In a Dream' zucht ze zich naar het eind. Kennelijk om een dromerige sfeer te verbeelden."

Daar is niets op tegen, zolang het maar niet opgelegd is. Haar fluwelen geluid en naïeve aanpak, zoals in 'Butterfly' (van Herbie Hancock en Bennie Maupin) en in het al genoemde en door haar zelf geschreven titelnummer, roepen een bepaalde sfeer op, maar komen nogal gemaakt over. Ook vind ik haar zang flets, zelfs in 'Azure' van Duke Ellington. Uitgerekend Antonio Almeida's 'Doralice' komt nog het meest stevig over. En dat is nota bene een Braziliaanse bossanova. Het is tekenend voor de hele cd. Dat Gretchen Parlato een uitstekende zangeres is, hoor je desondanks wel. Muziek, tekst en behandeling vormen een geheel. Om die reden krijgt Parlato voorlopig nog het voordeel van de twijfel.

Hessel Fluitman

ERIC BOEREN 4TET Song for Tracy the Turtle Clean Feed Records (www.cleanfeed-records.com)

Kornettist Eric Boeren vertelt in het hoesje van zijn nieuwe cd 'Song for Tracy the Turtle' het fraaie verhaal van de totstandkoming. In Antwerpen komt hij een oude vriend tegen, die op een cassettebandje (!) een opname van Boerens 4tet heeft staan van de VRT-radio. Tegen zijn zin luistert Boeren naar het concert dat hij zes jaar geleden met zijn groep in het Concertgebouw van Brugge gaf, en is verbaasd door de kwaliteit. Hij laat de band opsnorren en vindt het Portugese label Clean Feed bereid om het concert op cd uit te geven. Echt nieuw is deze plaat dus niet. Maar ouwe meuk? Geenszins. De groep met rietblazer Michael Moore, bassist Wilbert de Jood en drummer Paul Lovens is subliem ingespeeld, en gaat vloeiend heen en weer tussen gecomponeerd materiaal en improvisatie. We horen wat oudere stukken van de leider, zoals 'A Fuzzphony' en 'Soft Nose', die thematisch erg doen denken aan het werk van de door hem bewonderde altsaxofonist Ornette Coleman (van wie hier ook een paar stukken te horen zijn). Nieuw is onder meer het titelnummer, dat heel spannend uit een open improvisatie verrijst. De set is opgebouwd uit nummers die door improvisaties aan elkaar worden gespeeld, en gezamenlijk een soort improvisatie-olympie opleveren. Dat we hier met doorgewinterde improvisatoren te maken hebben, is al vanaf de eerste noten duidelijk, en Boerens besluit om de band te laten opgraven uit het Vlaamse radioarchief is dan ook volkomen terecht. Het enige minpuntje is de wat erg zacht opgenomen drums. Lovens is een subtiele slagwerker, maar soms moet je de volumeknop wel erg ver opendraaien om hem nog te horen, en dat verdient hij niet.

Herman te Loo

KLATWERK 3**PS****KW Records**www.boeloklat.nl**VERVOLG CD-RECENSIES**

Na anderhalf jaar ligt er met 'PS' weer een nieuwe cd van het trio Klatwerk rond de Groningse pianist Boelo Klat voor me. Net als bij zijn vorige album is daarop een grote rol weggelegd voor dichter Jan Glas. Een aantal nummers zijn gebaseerd op gedichten die hij schreef of vertaalde (zoals 'Boeten t roam' dat Glas in het Gronings hertaalde naar M. Vasalis). Ditmaal is Glas ook hoorbaar aanwezig, in 'Oalscholverkwartet'. Dit is een korte cyclus van vier gedichten, voorgelezen door de dichter zelf, en tussendoor van muzikaal commentaar voorzien door Klat, bassist Rico de Jeer en drummer Ancel Klooster. Waar op de vorige cd de muziek vooral in één sfeer bleef, is er nu veel meer afwisseling. Er zijn een aantal gedragen, poëtische stukken zoals die de vorige plaat zo sterk maakten en bij mij associaties oproepen aan het ECM-label. 'De winter en mien laif' is daar een mooi voorbeeld van. Maar vaker zoekt het trio het in grooves en vamps die de muziek pit meegeven, en voor variatie zorgen. Neem nou 'Hoal t licht oet mien ogen' (door Glas vertaald naar Rainer Maria Rilke), dat start als een verstilde ballad, maar uiteindelijk uitloopt op een bluesachtige shuffle. In 'Crazy People' wordt de weg andersom bewandeld. Hier openen Klat en z'n mannen met een lekkere groove, om vervolgens tot verstilling te komen. De groep speelt eind augustus tijdens de ZomerJazz-FietsTour in de Groninger ommelanden, en daar moet Klatwerk nu toch wel eens ontdekt worden, want om nu eindeloos 'Groningens best bewaarde geheim' te blijven, daar schiet een mens ook niks mee op.

Herman te Loo

ROTTERDAM JAZZ ORCHESTRA
Suite to a T (Op het lijf geschreven)
Eigen beheer.

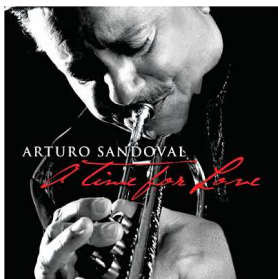
<http://www.rotterdamjazzorchestra.nl/>

Vijf jaar na de presentatie van hun eerste cd 'Introducing' ligt een nieuwe muziekschijf van het Rotterdam Jazz Orchestra in de schappen: 'Suite to a T' (ondertitel: Op het lijf geschreven). Een schijf die geheel anders is dan zijn voorganger. De eersteling bestond half om half uit standards en eigen composities van onder anderen dirigent Johan Plomp. Bij deze productie zijn alle zestien composities van zijn hand. Elk stuk is geschreven op het lijf van een van de muzikanten. Plomp heeft zijn best gedaan om elke keer de essentie van de muzikant te vangen. Toch staan de stukken niet op zich. Plomp heeft ook een eenheid weten te creëren.

Alle stukken staan als een huis. Trompettist Martijn de Laat heeft de eer om de reeks te openen. Hij doet dat zelfverzekerd. Een kwalificatie die eigenlijk voor alle musici op dit album geldt. 'Deel 3' bestaat uit de stukken voor bastrombonist Martin van den Berg, baritonsaxofonist Rik van den Bergh, drummer Martijn Vink en trombonist Louk Boudensteijn. Het funky drumwerk van Martijn Vink speelt een grote rol in dit deel. Martin van den Berg blaast na zijn solo op de bastrombone vrolijk zijn partij onder de trompetsolo van Jan van Duikeren. De bariton van Rik van den Bergh rondt af. De compositie voor Martijn Vink is op ongeveer dezelfde wijze opgezet. Hij soleert, maar is vervolgens achter tensorsaxofonist Simon Rigter van wezenlijk belang. De stukken voor de altsaxofonisten Bart Wirtz en Marco Kegel staan achter elkaar. Zo hoor je direct dat de stukken echt op het lijf van de muzikanten zijn geschreven. Wirtz krijgt een moderne setting aangeboden. Hij scheert majestueus als een meeuw over het orkest. Kegel speelt heel geconcentreerd in koele stijl uit de Lennie Tristanoschool. Daarin voelt hij zich als een vis in het water. De 'Suite to a T' is een avontuur voor de luisteraar.

Hessel Fluitman**Beluister fragmenten van dit album:**<http://bit.ly/aKTfy0>

ARTURO SANDOVAL
A Time for Love
 Concord

Bekijk Arturo Sandoval in de studio:
<http://www.youtube.com/watch?v=kUEu8JGn0dk>

JOSÉ JAMES & JEF NEVE
For All We Know
 Impulse!

VERVOLG CD-RECENSIES

Wat kan rustige, weloverwogen jazz en improvisatie toch mooi en ontroerend zijn. Gewoon gelukkig makend. Deze gedachte kwam bij me op toen ik op Cultura 24 - 's morgens gewoon op Nederland 2 - bassist Hein Van der Geyn, pianist Bert van den Brink, trompettist Eric Vloeimans en zangeres Paulien van Schaik bezig zag in het programma 'Jamsessie'. Daaruit sprak de vanzelfsprekende schoonheid van samenspel. Bij het beluisteren van de cd 'A Time for Love' van Arturo Sandoval moest ik aan dat programma terugdenken. Ook daarop hoor je gecontroleerde schoonheid, nu rond thema's uit de hele muziekliteratuur. Sandoval is een tot Amerikaan genaturaliseerde Cubaanse trompettist die de afgelopen dertig jaar al van alles op plaat en cd heeft gezet. En elke keer weer presteert hij het om de muziek meesterlijk weer te geven. Of het nu heftige bebop is of de Cubaanse rumba; latin-jazz (uiteraard) of klassieke muziek. Op deze cd bespeelt hij trompet en bugel in klassieke composities, filmmuziek, bekende jazzstandards en 'Oblivion' van Astor Piazzola (gezongen door Monica Mancini). Hij speelt Fauré ('Pavane' en 'Après un Rêve') en Ravel ('Pavane pour une infante Defunte'; met Chris Botti als tweede trompettist) even warm, overwogen en bedachtzaam als bijvoorbeeld 'All the Way' of Kurt Weills 'Speak Low'. Sandoval wordt daarbij afwisselend begeleid door een pianotrio onder leiding van pianist Shelly Berg en een strijkorkest. De laatste twee nummers zijn duetten met respectievelijk Shelly Berg en Kenny Barron, beiden op piano. De composities worden stuk voor stuk mooi uitgevoerd. De laatste tijd zijn er meer cd's uitgekomen van trompettisten met strijkorkesten. Samen met 'A Time for Love' kun je daarvan een lekkere soundtrack maken voor een lange, ontspannen zomeravond. **Hessel Fluitman**

Het is verbazingwekkend dat de hese stem van José James zo mooi samenvalt met de klassiek geschoolde pianojazz van Jef Neve. Het voorzichtig tinkelende geluid van de piano past wonderwel bij de intieme bariton van James. De twee ontmoetten elkaar tijdens een tv-uitzending, waar Neve bij José James in moest vallen voor de vaste pianist. De samenwerking beviel zo goed, dat ze meteen de studio in doken om die sfeer vast te houden. Tijdens deze min of meer toevallige opnamesessie werd gekozen voor songs uit de traditie van de Amerikaanse jazz. Samen legden ze enkele mooie, afgewogen interpretaties van songs als 'Autumn in New York', 'Body and Soul' en 'Just Squeeze Me' vast. Stuk voor stuk in balladtempo gezongen. José James laat de teksten perfect uitkomen. Hij zingt ze zo vanzelfsprekend, dat het lijkt alsof hij een gesprek voert. Jef Neve begeleidt zorgvuldig, warm en heel direct. Als hij improviseert gaat hij ver weg van het thema. In 'Body and Soul' richt hij een monument op voor deze compositie, waarna James de song mag beëindigen. In 'Lush Life' geeft eerst Neve zijn visie op deze Strayhorn-compositie. Vervolgens neemt de zanger het over. José James bouwt de song dan weer van onder op. Met deze schijf toont José James aan dat hij niet alleen zijn eigen soul en jazz kan zingen, maar ook in het betere historische jazzrepertoire thuis is, en daar een interessante eigen visie op heeft. Veel stukken op 'For All We Know' zijn overigens eerste 'takes'. James en Neve maakten een bijzonder document: poëtisch, intiem en muzikaal.

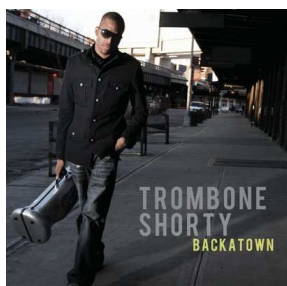
Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

TROMBONE SHORTY

Backatown

Verve/Universal

Bekijk Trombone Shorty in concert:

<http://bit.ly/aV8KDd>

Troy 'Trombone Shorty' Andrews is een trombonist en trompettist uit New Orleans van 24 jaar. Ondanks zijn leeftijd heeft hij al een hele carrière achter zich. Andrews is een crossover-muzikant en pendelt tussen jazz en rock. In 2005 speelde hij bij Lenny Kravitz en in 2006 met U2, tijdens de heropening van de Superdome in New Orleans na de orkaan Katrina. Twee jaar geleden verkeerde hij in het gezelschap van zanger-pianist Harry Connick jr. en saxofonist Branford Marsalis. Op You Tube is een filmpje te vinden waarin hij het tegen Wynton Marsalis opneemt in een trompetbattle. Al met al heeft hij in zijn korte carrière meer meegemaakt dan menig oudere muzikant.

Zijn debuut-cd 'Backatown' bevat muziek doorspekt met rhythm 'n blues-, funk- en jazzinvloeden. Muziek en teksten zijn geënt op de actualiteit. Het woeste 'Hurricane Season', een niet mis te verstane titel voor iemand uit New Orleans, opent de cd. Het volgende stuk is wat rustiger van aard. Toetsenist Alan Toussaint is daarin te gast. In 'Right to Complain' krijg je opnieuw een knallende 'groove'. Marc Broussard zingt de politiek gevoelige tekst. Lenny Kravitz speelt gitaar en zingt mee in 'Something Beautiful'. Zijn fans zullen zijn invloed op dit stuk zeker herkennen. Shorty's trompet en trombone vervullen een hoofdrol.

Voor een jazz-cd bevat deze schijf betrekkelijk korte stukken. Ze variëren van 55 seconden (het afsluitende '928 Horn Jam') tot 3 minuut en 45 seconden ('Fallin'). Het is voor Troy Andrews blijkbaar genoeg om zijn verhaal te vertellen. Op 'Backatown' spelen verder Dan Oestecher (bar.sax), Clarence Slaughter (ts, dwarsfluit), Pete Murano (gt), Mike Ballard (b), Joey Peebles (dr) en Dwayne Williams (perc). Samen maken ze stevige muziek. Als je erop let kan de slagwerkpartij wat irritant worden, maar daar tegenover staat dat je ook steeds weer nieuwe motieven en 'grooves' hoort. Kortom, opwindend en ingrijpend.

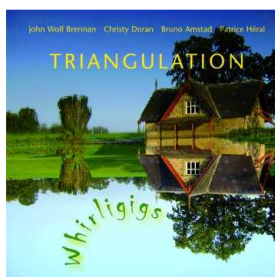
Hessel Fluitman

TRIANGULATION

Whirligigs

Leo Records

(www.leorecords.com)

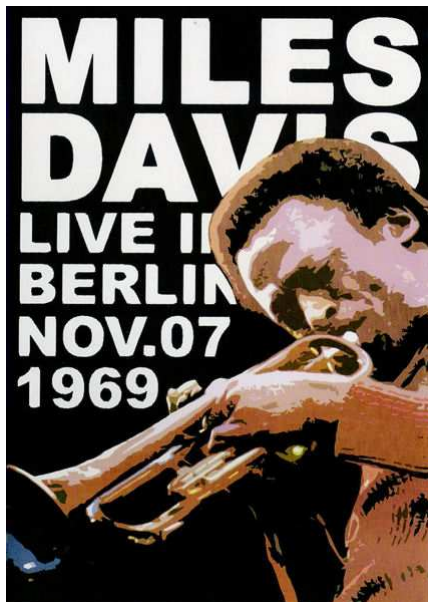

De Zwitserse Ieren John Wolf Brennan (toetsen) en Christy Doran (gitaar) storten zich al jarenlang in projecten en groepen op het boeiende grensgebied tussen geïmproviseerde muziek, avant-rock, volksmuziek en gecomponeerde muziek. Hun nieuwste band heet Triangulation en bestaat verder uit zanger Bruno Amstad en drummer Patrice Héral. De laatste zorgt op de cd 'Whirligigs' voor een stevige 'bite' aan de muziek van het kwartet. Hij zorgt soms voor snoeiharde beats, of zware dubdreunen. Daarbij beschikt hij echter over een zorgvuldig afge-regeld smaakinstinct, waardoor het eindresultaat niet plat of clichématig wordt maar meeslepend. Amstad heeft zich in allerlei zangtechnieken uit de volksmuziek verdiept, en zo nu en dan horen we hem gebruikmaken van Indiase of Keltische zang, en in het slotnummer 'Lalu Laby' duikt hij zelfs in de Van Morrison-achtige soul-folkhoek. Hij bedient zich ook van elektronica, en weet zijn stem daarmee soms een paar octaven naar omlaag te sleuren (op het cd-hoesje heet dat 'subcontrabass voice'). Dat levert een fascinerend, diep ronkend geluid op. Brennan en Doran doen wat we van hen gewend waren: spannende klankbrouwsels maken waarbij het onderscheid tussen toetsen en gitaren volkomen wegvalt.

Herman te Loo

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

MILES DAVIS QUINTET
Live In Berlin
Jazzshots

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser,

• **ia77** JazzFlits
 Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin, en aan de website www.twitter.com/jazzflits. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

DVD-RECENSIE

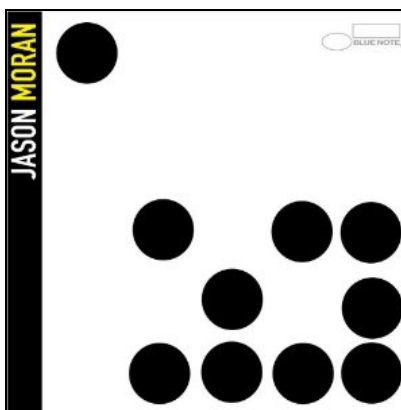
In de periode van de opnamen voor 'Bitches Brew', de tweede helft van 1969, toerde Miles met zijn nieuwe kwintet door Europa. In dat kwintet zaten saxofonist Wayne Shorter, pianist Chick Corea, bassist Dave Holland en drummer Jack DeJohnette. Ze belandden november 1969 ook in Berlijn. Hun concert daar werd voor de televisie opgenomen en die registratie is nu, ruim veertig jaar later, op dvd uitgebracht. De beelden zijn niet echt scherp en de kleuren zijn behoorlijk vervaagd. Dat gebeurt als een video lang op de plank ligt.

Met 'In A Silent Way' van een half jaar eerder is 'Bitches Brew' het grote omslagpunt in Miles' speelstijl. Hij stapte toen over van akoestisch en jazz naar elektrisch en jazzrock. Op deze dvd van het concert in Berlijn kun je meemaken hoe dat live uitpakte. Abstract en kaal. Nog niet zo zelfverzekerd en 'gevuuld' als in de Fillmore-opnamen van maart 1970. Misschien komt dat door de slechte opnamekwaliteit. Het slagwerk en de bas zijn niet echt scherp. Chick Corea heeft een hoop noten nodig om zijn ei kwijt te raken. Het neigt naar gepriegel. De eerste drie stukken, 'Directions', 'Bitches Brew' en 'It's About Time' komen uit het nieuwe repertoire. Twee stukken op deze dvd zijn gespeeld als ballad. 'I Fall In Love Too Easily' is een solo-feature voor Miles Davis zelf. Met lange noten speelt hij het thema. Daar gaat hij mee door in zijn solo. Alleen de toetsenist omspeelt de noten. Het stuk gaat naadloos over in 'Sanctuary', met als afsluiting 'The Theme'. 'Live in Berlin' is een interessant document voor liefhebbers die willen weten hoe Miles Davis er op 7 november 1969 muzikaal voorstond.

Hessel Fluitman

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 19 juli 2010

- 1. JASON MORAN**
Ten
 (Blue Note)
- 2. DR. LONNIE SMITH**
Spiral
 (Palmetto)
- 3. BRAD MEHLDAU**
Highway Rider
 (Nonesuch)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Tekst Peter J. Kortzen
Foto's Joke Schot

Het North Sea Jazz Festival beleefde dit jaar haar 35ste editie en werd voor de vijfde keer in Ahoy gehouden. Volgens een van de programmeurs was ongeveer eenderde deel van de concerten Nederlands. Het was extreem warm deze keer. De enorme hitte zorgde ervoor dat de meegenomen drank snel op was (inderdaad, een rugzak met van huis meegenomen broodjes en drank mag gewoon mee naar binnen!). Daarna was men voor een fris biertje op de bar aangewezen.

Hoewel het sportpaleis (Zaal Maas) zeer ingrijpend verbouwd wordt, kon het festival toch doorgaan. Het publiek had geen last van deze verbouwing. Ook deze keer waren weer wat aanpassingen en verbeteringen aangebracht. De zalen Mississippi en Missouri waren verplaatst, waardoor er nog meer loopruimte was ontstaan. Ook waren er overdekte terrassen. De keus aan hapjes en drankjes was vanouds groots. En niet te vergeten: Central Square met diverse platenwinkels.

VRIJDAG

Herbie Hancock speelde zaterdag materiaal van zijn nieuwe cd 'Imagine'.

Eric Vloeimans' Fugimundi: kippenvel bij 35 graden.

De zalen Madeira en Hudson hadden de eerste dag van het festival het hoogste jazzgehalte. Dat **Eric Vloeimans' Fugimundi** het festival juist in de Hudson opende was een hele eer. Ondanks dat hij regelmatig in het land optreedt, was de ruimte al bij aanvang geheel gevuld. Toen later op een ander podium de Pat Metheny Group begon, liep een deel van het publiek de zaal uit. Liefhebbers werden getrakteerd op een geweldig concert. Het repertoire is inmiddels bekend maar wordt steeds op een nieuwe manier gebracht. Vloeimans maakte een opmerking over al de wapperende waaiertjes die hij zag en zei "It's HOT!" Menigeen dommelde weg door de hitte en de dromerige muziek. Vooral tijdens Vloeimans' fluisterende spel kon je in de grote zaal een speld horen vallen. De groep kent elkaar zo goed dat juist in de langzamere passages leek of ze met één gedachte musiceren. Ze speelde ook nieuwe muziek van een film over de koningin: de compositie 'Joël'. Vloeimans: "Ik hoop dat ze het mooi vindt". Hij kreeg de zaal volmaakt stil en zorgde bij 35 graden voor kippenvel.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tekst Peter J. Korten
Foto's Joke Schot

Kristina Train zong zaterdag bij Herbie Hancock: 'een beetje schreeuwerig'.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Daarna trad in dezelfde zaal vocalist **Kurt Elling** op. Al direct in de eerste minuut was hij op volle sterkte. Hij scatte en flirtte met de fotografen. Elling leidde zijn band met groot gemak en flair. Zijn soort muziek valt niet altijd gemakkelijk, maar zijn zang bleek een aangename uitzondering te zijn op de vaak wat minder karaktervolle heren-jazzzang. Hij zong stukken van zijn laatst verschenen cd. Hoewel soms wat monotoon, bracht hij veel fans op de been.

Trouwe gast Marcus Miller.

Het concert van veteraan **Ornette Coleman** (80) begon een half uur te laat omdat eerst het kolossale Metropole Orkest 'opgeruimd' moest worden. De saxofonist was 'Artist in Residence', maar omdat de zaal slechts voor de helft gevuld was, is het de vraag of dat wel zo'n goede keus was. Coleman verscheen in een gestreept kleurrijk kostuum dat niet zou misstaan als pyjama. Zijn spel bestond vaak uit klaaglijke noten die klonken als een jonge rondcirkelende schreeuwende roofvogel. Coleman speelde naast altsaxofoon ook trompet en viool. Hij bracht zelfs drie bassisten mee, onder wie Charlie Haden. De elektrische bas speelde de gitaarpartijen. Toch was het nét niet harmonisch, nét geen swing en nét geen free-jazz. Het was het allemaal nét niet. Joshua Redman was gastsolist, maar paste ook niet vlekkeloos in deze setting. Kortom: er was geen chemie in de groep. De losse structuurloze noten maakten het concert bepaald niet tot een hoogtepunt, maar Coleman is wél een oude jazzheld.

Marcus Miller is ook een trouwe artiest op het festival. Grote zalen, veel muzikaal overwicht, en dat alles met een strak gezicht onder zijn bekende hoedje. Miller toert momenteel onder het thema 'Tuti Revisited' met diverse jonge musici. Ze proberen het succes van het album dat Miller met Miles Davis maakte te herhalen. De sfeer konden ze wel terugbrengen, maar Miles niet. Toch was trompettist Sean Jones een meer dan waardige opvolger. Hoewel niet uitdagend of vernieuwend is het altijd leuk om even bij een concert van Marcus Miller langs te lopen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tekst Peter J. Korten
Foto's Joke Schot

Joshua Redman (links) en Chris Potter.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Na zijn Poolse band (met pianist Marcin Wasilewski), die nu op eigen benen staat als zelfstandig trio, kwam trompettist **Thomas Stanko** met een nieuw, jong, Scandinavisch kwintet. Ze zijn ook te horen op Stanko's laatste cd 'Dark Eyes'. Het jeugdige element kwam van Anders Christensens progressieve elektrische basspel. Gitarist Jakob Bro heeft veel naar Pat Metheny geluisterd maar hij had een slechter voorbeeld kunnen uitkiezen.

Joshua Redman (links) en Chris Potter duelleren.

Op zijn cd 'Compass' speelt saxofonist **Joshua Redman** met twee trio's. Eén met bassist Matt Penman en drummer Bill Stewart en één met bassist Reuben Rogers en drummer Gregory Hutchinson. Hij nam ze alletwee mee naar het festival en wist zich perfect te handhaven onder dit ritmische geweld. Treffende repeterende motieven en thema's kwamen voorbij. Met deze meervoudige bezetting kon hij uitgebreid afwisselen en daardoor de diverse karakters laten schitteren. Later sloot saxofonist Chris Potter zich aan. Dat is ook weer zo'n voordeel van een groot festival: musici ontmoeten elkaar en spelen onverwacht samen. Het concert eindigde met duels tussen de blazers en later ook tussen de drummers en de bassisten. Dat het publiek heel enthousiast was, is logisch.

ZATERDAG

In de centrale hal speelde **Tokyo-Chutei-Iki**; maar liefst negen baritonsaxofonisten. Zonder bladmuziek bliezen ze het binnenlopende publiek warm. Neem twee saxofoonkwartetten, zet ze bij elkaar, maak vage afspraken en laat ze vol gas gaan! Een van de grote publiekstrekkers deze dag was **Herbie Hancock**. Op zijn laatste cd 'Imagine' speelt hij met veel collega's uit de wereld van de popmuziek: Seal, India.Arie en P!nk. Hancock's ideaal: "Er is één wereld. Eén familie. De planeet is ons huis, dus moeten we er voorzichtig mee omgaan. We moeten mensen bij elkaar brengen". Zijn band speelde net zo razendstrak als de Japanse groep Casiopea. Dat kwam door de ijzersterke bezetting van Lionel Loueke op gitaar, Greg Phillinganes op toetsen en Vinni Colaiuta op drums en de opvallende bassiste Tal Wilkenfeld. Ze is pas 24 jaar oud, maar haar basgeluid verdraagt al veel ervaring.

...vervolg op de volgende pagina

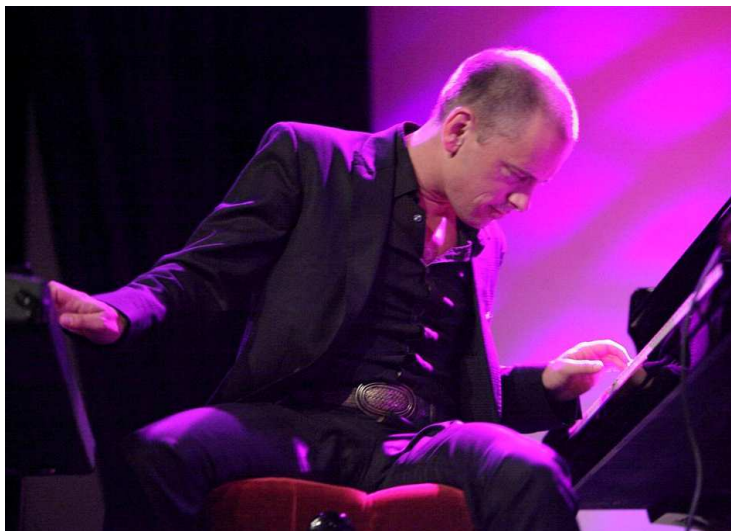
Tekst Peter J. Korten
Foto's Joke Schot

Kristin Asbjørnsens zong fragiel bij het Tord Gustavsen Ensemble.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Kristina Train zong het John Lennon-liedje 'Imagine'. Ze heeft een mooie stem maar was een beetje schreeuwerig. Het is alleen onbegrijpelijk dat zo'n grote ster als Hancock samples van Afrikaanse zang in zijn muziek mengde. Hij had die zangers beter in levende lijve kunnen meenemen.

Tord Gustavsen: ijl, weids, dromerig en weinig ritme.

Het Noorse **Tord Gustavsen Ensemble** voldoet volledig aan het idee dat veel mensen van Scandinavische jazz hebben. IJl, ruimtelijk, weids, dromerig en weinig ritme. Als trio zijn ze daarin erg goed geslaagd, nu dus ook in een grotere bezetting. In veel stukken stond Kristin Asbjørnsens achter de zangmicrofoon. Haar fragiele zang heeft een groot bereik en ze heeft een perfecte beheersing. Soms was haar zang tekstloos en in het laag was haar stem rafelig, maar in het hoog loepzuiver en lieflijk. Gustavsen fluisterde zijn opmerkingen. Alsof hij het verstilde karakter van de muziek niet wilde doorbreken. Het was dan ook muisstil in de zaal. Het concert werd gekenmerkt door dreigend, percussief basspel en een overmaatse bassdrum. De zangeres stond in doodsblaauw licht, passend bij haar spirituele teksten. Ze benadrukte de intensiteit van haar zang met gebaren en wiegde met haar hele lichaam op de saxofoonsolo van Tore Brunborg. Hij vulde Asbjørnsens hoge zang smaakvol aan met zijn gebogen sopraansaxofoon. Juist op die momenten leek Brunborg op Jan Garbarek.

Als 'Artist in Residence' mag je elke dag op het festival optreden. **Ornette Coleman** verscheen dit keer in een blauw pak. Ondanks dat hij zaterdag met een kwartetbezetting kwam, wéér met de twee bassisten, was het een herhaling van zetten. Omdat dit geen (bijbetaald) plusconcert was, kwamen bijzonder veel mensen kennismaken met dit bijzondere fenomeen. Veel nieuwsgierigen verlieten de zaal al halverwege. Toch had dit concert meer structuur en inhoud dan dat van vrijdag. Maar zijn uithalen leken ook nu weer op zo'n uitrollend papieren feestfluitje. Je herkent Coleman direct.

Een koele verademing in het hete Ahoy was de kleine en lage zaal Yenisei. Daar speelde **Jungle Boldie**, het trio van bassist Tony Overwater, saxofonist Maarten Ornstein en drummer Wim Kegel. De zaal is zo laag dat de lange bassist een paar plafondtegels weg haalde om zijn instrument kwijt te kunnen.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Tekst Peter J. Korten
Foto's Joke Schot

Ze kwamen net uit Turkije. De basklarinet van Ornstein klonk dan ook oosters. Van hun cd speelden ze onder andere 'Dancing The Waves' en 'Parallels'. Overwater speelde uiterst geconcentreerd. Hij was sterk melodiegericht en tegelijk ritmisch. Zo legde hij met heel veel noten twee lagen over elkaar en klonk zijn solo als een snelle Ray Brown, ondersteund door puntige drumaccenten van Kegel.

En om 21.15 uur kwam hij dan eindelijk: de verlossende wolkbreek. Zo'n twee uur lang hield de onweersbui de terrassen leeg en op de monitoren verscheen het bericht: 'Wacht u alstublieft binnen tot het slechte weer voorbij is'. Om toch naar de zalen Congo of Yukon te gaan, renden de mensen door de hoosbui. Binnen was van de verkoeling helaas niets te merken.

David Sanborn: herkenbare fusion.

Het spel van de 24-jarige bassiste Tal Wilkenfeld bij Herbie Hancock verraaft al veel ervaring.

Voor aanvang van zijn concert kreeg trompettist **Christian Scott** van Kees van Boven de Paul Acket Award 2010 uitgereikt. In matig Engels werd verteld hoe de conclusie in het juryrapport luidde. Wat daarna volgde was een grandioos optreden. Scott speelde nog weer overtuigender dan op zijn laatste cd. Vooral Mathew Stevens schitterde op gitaar. Scott wist een groot publiek aan te spreken met zijn progressieve en spraakmakende politieke thema's. Jammer dat hij dit keer in een te kleine zaal stond geprogrammeerd.

Keurig in het pak verscheen altsaxofonist **Ben van Gelder** op het podium van zaal Missouri. Hij is pas 21 en heeft al een tijdje 'New York' achter zich. Naast hem stonden dan ook drie Amerikaanse toppers: pianist Aaron Parks, bassist Ben Street en drummer Nasheet Waits, die vrijdag ook al speelde in de band van pianist Jason Moran. Van Gelder bleek een creatieve en zelfverzekerde muzikant. Hij durfde het aan om 'Round Midnight' in zijn repertoire op te nemen; het stuk werd gedragen door Parks, die achter zijn vleugel lijfelijk met de muziek mee kronkelde.

Er was betrekkelijk weinig gitaarjazz op het festival te horen. De jonge gitarist **Tim Langedijk** heeft nog geen grote naam, maar maakte al twee goede albums. Desondanks kwam er niet zo veel publiek op dit concert af. In Langedijks trio zitten ook de linkshandige bassist Udo Pannekeet en drummer Haye Jellema.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tekst Peter J. Korten
Foto's Joke Schot

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Langedijk had echter een te bescheiden podiumuitstraling. De groep leek zich hierdoor in te houden, het was alsof ze een richting zochten, alsof ze studeerden. Deze instelling is niet nodig, Langedijk is een prima gitarist, die met een beetje meer durf volle zalen zal gaan trekken.

David Sanborn is al weer 65. De altsaxofonist weet al jaren op een heel herkenbare manier fusion te maken, hoewel hij 'straight ahead' ook wel uit de voeten kan. Hij liet zich vergezellen door Steve Gadd op drums en Joey DeFrancesco op Hammondorgel. Ze spelen ook mee op Sanborns laatste cd 'Only Everything'. Helaas werden de baspedalen van DeFrancesco's orgel ondraaglijk hard en lelijk versterkt. Dat deed me het concert na twee nummers al verlaten. Jammer om zo de tweede festivaldag af te sluiten.

ZONDAG

Ahoy kleurde op zondag volledig oranje. Er waren speciale WK-NSJ 2010 T-shirts gemaakt waarvan er honderden werden verkocht. Op drie grote schermen kon het voetballen worden bekeken. Diverse terrassen werden ontruimd om plaats te maken voor de fans. En uiteraard was er tijdens de rust live-muziek. Tijdens de wedstrijd was het onwezenlijk stil in de gangen en Stevie Wonder had de taak om de verliezers te troosten. En dat lukte prima!

Hiromi (links) met Stanley Clarke.

Sonny Rollins: bijna 80.

In zaal Hudson startte de dag met de **Stanley Clarke Group featuring Hiromi**. Clarke had zijn akoestische én zijn elektrische bas bij zich. Vaste factoren in zijn band zijn Ruslan Sirota op toetsen en Ronald Bruner op drums, maar de bassist werkt de laatste tijd uiterst succesvol samen met de Japanse pianiste Hiromi. Zij heeft enorm veel energie en vooral in de snellere stukken oogstte ze veel waardering van het uitzinnige publiek. Het leek er even op dat haar rol de belangrijkste was. Wie was er nu eigenlijk de bandleider? Volgend jaar moet Hiromi beslist terugkomen op het festival, misschien met haar eigen groep. Gelukkig zijn er op dit festival altijd wel veteranen aanwezig, naast Ornette Coleman was er ook een optreden van **Sonny Rollins**. Slecht lopend, maar met een tomeloze energie blies hij de fotografen voor het podium figuurlijk omver. Aan zijn spel is niets van zijn leeftijd te merken. Eén toeschouwer zette 'Happy Birthday' in zodra hij opkwam, maar hij wordt pas in september 80!

[...vervolg op de volgende pagina](#)

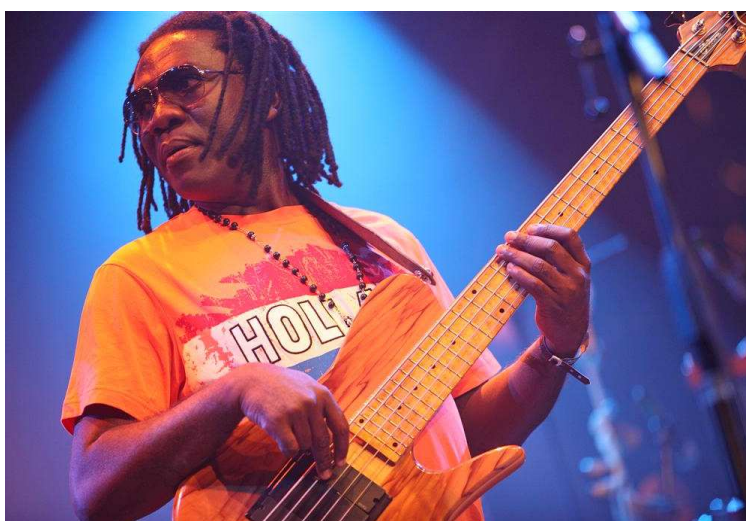
VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Tekst Peter J. Kortzen
Foto's Joke Schot

Met zijn verschijning is hij zeer fotogeniek; een witte bos haar, te groot wit shirt en een zonnebrilletje. Achter hem ging een bruisende en stampende ritmemachine met een progressieve elektrische bas tekeer. Rollins speelde een repeterend motief oneindig door en liet daarbij een hand los. Met zijn vrije hand maakte hij nadrukkelijke gebaren. Het leek even of hij door zijn sax sprak en zijn collega's aan het publiek voorstelde. Peter Bernstein op gitaar en stabiele factor. Het eerste stuk duurde langer dan twintig minuten. Als Rollins een collega een solo liet spelen, speelde hij invullend door en verloor daardoor geen moment de leiding. In tegenstelling tot Coleman was er geen kruk of stoel op het podium te bekennen. De man zou zo in een rock & roll-bandje kunnen spelen. Voor dit optreden moest flink worden bijbetaald, maar het was het geld waard!

Sonny Rollins was zijn geld dubbel en dwars waard.

Ook Richard Bona was zondag in Rotterdam.

Vier grote maar zachtaardige karakters, dat is het **Michael Moore Fragile Quartet**. Gevoelig en intens was hun muziek, met rijke improvisaties. Moore had een prachtig geluid, vooral op klarinet. Hij toonde zich heel creatief, maar kon ook aan de zijkant staan genieten van de samenwerking van Harmen Fraanje (p) en Clemens van der Veen (b). Drummer Micheal Vatcher was als een klein fanatiek geconcentreerd jongetje. Hij heeft een goed oor voor instrumenten die bijna geen geluid maken, maar toch heel mooi klinken. Zijn rammelende houten blokjes leken daardoor helemaal niet van hout. Hij had een houten bassdrum met een prachtig geluid en hij is de stilste drummer die ik ken. De plafondtegels die Tony Overwater de dag ervoor had verwijderd, lagen nog steeds niet terug. Het was alsof de betoverende muziek door die gaten in het plafond naar een andere dimensie kringelden. De meeste composities kwamen van de cd 'Fragile', maar het stuk 'Exceptions' hadden ze nog nooit eerder gespeeld. Het concert was hypnotiserend en het lukte me niet om naar het derde concert van 'Artist in residence' Ornette Coleman te gaan. Ook hij was genomineerd voor de Paul Acket Award: pianist **Vijay Iyer**. En inderdaad, hij verdient grotere bekendheid en als hij de prijs had gewonnen zou dat terecht zijn. Zijn concert was zeer intelligent en progressief. De verrassende muziek paste bij die van EST, Aaron Parks of Christian Scott. Het leek dan ook of Scott elk moment als gastspeler zou kunnen binnenlopen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tekst Peter J. Korten
Foto's Joke Schot

Zangeres Joss Stone trad zondag op.
Geen jazz, maar wel een mooie foto.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Het Dave Holland Y Pepe Habicguela Flamenco Quartet

kende een meervoudige bezetting: twee flamencogitaristen en twee percussionisten. Bassist Dave Holland bedankte het publiek voor het feit dat ze juist nu, tijdens de WK-finale, hier waren. Van hun cd 'Hands' werd onder andere 'Bailaor' gespeeld. Holland bespeelde een kleine bas en had als enige muziekpapier op de lessenaar. Hij stelde zich ondergeschikt en bescheiden aan de specialisten op. Dave Holland heeft zich uitvoerig in de flamenco verdiept. Daardoor was het echt flamenco en geen fusion. De gitaristen speelden zo temperamentvol dat ze hun instrument na elk nummer opnieuw moesten stemmen. De Spanjaarden waren opvallend losjes op het podium en het was leuk om te zien hoeveel wederzijds respect er werd getoond, ondanks, of juist dankzij de grote muzikale verschillen.

Stevie Wonder mocht na de verloren WK-finale de stemming er weer in brengen.

Het **Ron Carter - Golden Striker Trio** bestaat naast bassist Ron Carter uit Russell Malone (gt) en Mulgrew Miller (p). Het drumloze trio kwam op in identieke kostuums en ze bogen voor aanvang voor het respectvolle publiek. Sterke composities werden met veel technisch vernuft gebracht. Carter bepaalde stevast de richting en het tempo. Malone gaf een lieflijke, fluisterzachte solo en speelde ook percussie op zijn gitaar. Hij keek niet naar zijn gitaar als hij speelde en hij had daardoor veel visueel contact met zijn partners. Er was dan ook een hoge mate van interactiviteit. Wie het concert niet in zijn geheel bijwoonde zou de muziek oppervlakkig kunnen noemen. Toch was het sophisticated jazz, die door complexe spitsvondigheden niet saai werd. 'My Funny Valentine' bleek de favoriet van Ron Carter. Hij liet zien dat hij een absolute meester is op zijn instrument.

Volgend op de voetbalwedstrijd was er **Stevie Wonder**, misschien wel de grootste naam op het affiche. In een afgeladen hal speelde hij de hits waar men op hoopte. Tussendoor deed hij een poging om jazz te spelen: 'Take Five' op harmonica. Hij had zich beter kunnen beperken tot zijn megahits.

Al met al is North Sea Jazz een festival dat zich steeds aan moderne ontwikkelingen aanpast en een uiterst brede kijk op muziek heeft. Menig bezoeker verliet Ahoy met een tasje gevuld met net aangeschafte cd's. Om nog eens heerlijk na te genieten. **(PJK)**

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

JAZZ MET EEN HOOFDLETTER

Tekst Bart Hollebrandse
Foto's Joke Schot

Artist in Residence **Ornette Coleman** leek mij vooraf een goed begin van de laatste festivaldag, maar eenmaal ter plekke be- kroop mij toch enige twijfel. De altsaxofonist betrad het podium met Bachir Attar en de Master Musicians of Jajouka. Wat hij met deze groep Marokkaanse muzikanten voor ogen had werd mij niet geheel duidelijk. Gelukkig gooide hij het na een tijdje over een andere muzikale boeg met de komst van de tweede gast, zijn oud-leerling gitarist James Blood Ulmer. Ulmer speelde al in de jaren zeventig met Coleman en liet in de Maas-zaal weer eens zien dat hij een groot kenner van Colemans 'Harmolodics' is. Coleman had, zoals de laatste jaren gebruikelijk, geen 'double band' bij zich. De bezetting is tegenwoordig gereduceerd tot de geweldig spelende Denardo Coleman op drums en twee bas- sisten, die overigens geheel niet in de 'double band'-traditie speelden. De akoestisch bassist varieerde lopende bas met strijkwerk en de elektrisch bassist vervulde regelmatig de rol van een slaggitarist. In het nummer 'Turnaround' lieten Coleman en Ulmer duidelijk zien dat de basis uiteindelijk bij de blues ligt en dat je van daaruit alle kanten op kan, zelfs naar Bachs 'Cello Suite no. 1'.

De Master Musicians of Jajouka.

De 81-jarige pianist **McCoy Tyner** had de uitstekend spelende ritmesectie Gerard Canon (bas) en Eric Kamau Gravatt (drums) naar Rotterdam meegenomen, uitgebreid met saxofonist Joe Lovano. Lovano was verrassend melodieus op sopraan. Op tenor kwam alles niet altijd heel goed uit, vooral zijn wazig gebruik van boventonen was storend. Tyner zelf – en daar ging het per slot van rekening om – is en blijft een geniaal pianist, die steeds weer vindingrijk nieuwe wegen vindt in pianojazz. De inmiddels fragiel ogende pianist heeft aan robuustheid in zijn geheel niet ingeboet. Het sterkste kwam dat tot uiting in het solostuk dat hij speelde.

De veelzijdige basgigant **Dave Holland** wierp zich aansluitend op het concert van Tyner op de flamenco. Hij is geenszins een meester in die muzieksoort. Toch vormde hij knap het flexibele middelpunt van zijn samenwerking met Pepe Habichuela. Het is geweldig om de souplesse van deze virtuoze jazzbassist te zien.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tekst Bart Hollebrandse
Foto's Joke Schot

Didier Lockwood speelde zondag met Richard Galliano en Biréli Lagrène.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Accordeonist **Richard Galliano** met gitarist Biréli Lagrène en violist Didier Lockwood presenteerden een virtuoze mengeling van Franse bluesy jazz in de snikhete Darling-zaal. Vooral de combinatie Galliano met zijn soepele tangogeoriënteerde accordeon en Lagrène met zijn duidelijke roots in de Reinhardt-familie waren een sensatie om te horen.

Richard Galliano: bluesy jazz.

De veruit leukste en verfrissende band van de zondag was de Japanse formatie **Shibusashirazu Orchestra**. Dat bracht een wereldomvattend programma van aan punkrock grenzende bigbandmuziek. Harmonieën in bigbandstijl, maar dan met solo's van een geweld en energie die bijna ongekend is in de jazzwereld. Hoorde het publiek op het ene moment flarden van Miles' comeback uit de jaren tachtig voorbijkomen, op het andere moment werd moeiteloos overgeschakeld naar een CanCan-thema, dat al was aangekondigd door nota bene Japanse CanCandanseressen. Die werden weer naadloos versmolten met Bhutodansers. En om het totaaltheater vol te maken, stond er ook nog een kunstenaar op het podium te schilderen. Shibusashirazu betekent min of meer 'nooit cool'. Cool zijn de leden van deze band ook niet. De musici zien er gewoontjes uit, gedragen zich nonchalant en maken een ongeorganiseerde indruk. Maar zodra de eerste klanken klinken, is niets minder waar. Ze presenteren snelle, verfrissende, mooie, vreemde, verrassende, rare, vernieuwende muziek. En zo een mengelmoes van adjectieven kan alleen in de jazz voorkomen. Deze band is niet 'cool'. Nee, ze is 'super cool'!

Stevie Wonder sloot de zondag af. De popgigant bracht met een geweldige band zijn indrukwekkende oeuvre. Halverwege waagde hij zich op mondharmonica aan Paul Desmonds 'Take Five', waarin hij ietwat beschamend worstelde met de bridge. Dat maakte hij overigens weer ruimschoots goed in een knappe uitvoering van Coltranes 'Giant Steps'. Dit werd vrijwel direct gevolgd door 'Human Nature' en al was dit een ode aan Michael Jackson, menig jazz-aficionado dacht nostalgisch terug aan de jaren dat Miles dit op hetzelfde festival speelde.

Ahoy is een schitterende locatie voor een schitterend festival. En al boekt het festival ook acts over de grenzen van de jazzwereld heen, het is geweldig om zoveel volle zalen te zien, zalen waarin jazz met een hoofdletter wordt uitgevoerd, verkend en ontdekt.

(BH)

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

'WAT EEN PRACHTMENS!'

Tekst Harm Tiddens
Foto's Rosaria Macri

Voor zaterdag, de tweede snoeihete dag van North Sea Jazz, had ik een mooi plan gemaakt. Op aanraden van vrienden moest ik eerst Maria Markesini zien, die samen met Bert van den Brink (p, accord), Clemens van der Feen (b) en Jasper van Hulten (dr) optrad. Een half uur had ik haar gegeven in mijn schema. Daar kwam dus niets van terecht. Vanaf de eerste noten in het afge-laden volle en tropische Yenisei-zaaltje was het duidelijk dat ik me niet voortijdig van dit concert zou kunnen losmaken. Al bij binnenkomst vulde Maria Markesini het zaaltje met haar warme persoonlijkheid. Met haar elegante witte jurk, vuurrode haren en indringende blik zou ze het publiek een optreden lang volledig in de ban houden. Het werd een prachtig en compleet concert. Elk nummer was weer een ander compleet intiem verhaal.

Markesini maakte duidelijk hoe veelzijdig haar talenten zijn. Ze schakelde schijnbaar moeiteloos van gevoelig pianospel met Bert van den Brink naar chansons. Van een Grieks volksliedje naar 'Cinema Paradiso' van Ennio Morricone. Daarbij wisselt haar inbreng van zang, naar zang en piano tot alleen piano. Een van de hoogtepunten was het gevoelige zangduet met Bert van den Brink, waarbij ze zang afwisselt met zacht ritmisch hijgen en percussief handenklappen. Van den Brink toonde zich hierbij een meer dan waardig vervanger van Richard Bona, die dit nummer op haar album 'Kosmo' voor zijn rekening neemt. Markesini lijkt nog steeds oprecht verbaasd te zijn dat bassist Bona aan haar album heeft willen meewerken. Zo gek is dit toch niet. Richard Bona speelt graag samen met muzikale toppers om een muzikaal feestje te bouwen. Verder geeft hij door zijn samenwerking een statement af: 'hier moet je maar eens goed naar luisteren'. Bij de aankondiging van een Grieks liedje verontschuldigde Markesini: 'Greece what a painful story... but not the music!'. Markesini is een prachtige illustratie van wat het Europa van vandaag ons te bieden heeft. Geboren en muzikaal gevormd in Griekenland, maar ook in Rotterdam, Brussel en Amsterdam, waar ze studeerde. En natuurlijk samenspelend met Bert van den Brink, die een Grieks liedje meezingt of begeleidt op zijn bijzondere accordeon. Een bejaarde vrouw die naast me zat verzuchtte aan het einde van het concert 'wat een prachtmens'.
(HT)

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

GOEDE NEDERLANDSE JAZZ OP ORANJE-ZONDAG

Tekst Hessel Fluitman
Foto's Joke Schot

Aan de kleur oranje was op zondag 11 juli 2010, de dag van de WK-finale, niet te ontkomen. Het North Sea Jazz Festival speelde slim in op de gekte door een oranje shirt te verkopen met onder het bekende festivallogo de tekst 'Nederland – Spanje, 11-07-2010'. De shirts vonden gretig aftrek en mede daardoor kleurde ook Ahoy oranje.

Het North Sea Jazz Festival kleurde zondag oranje.

Ook deze keer was het weer een hele klus om uit de overdaad van concerten een programma samen te stellen. De optredens van saxofonist Sonny Rollins en zangeres Diana Krall vielen voor mij af vanwege de hoge entreprijzen. Gelukkig resteerde er meer dan genoeg dat de moeite waard was.

Om te beginnen smaakte ik het genoeg van het optreden van pianist **Franz von Chossy**. Hij was een van de eerste acts die op zondag speelden. Von Chossy eindigde juist een snel nummer toen ik de volle Yenesei-zaal binnenkwam. Verder speelde hij poëtisch en intens. Dat kennen we van hem. De pianist werd onder anderen begeleid door bassist Clemens van der Feen. Hij dook vaker in mijn programma op. De tweede keer bij saxofonist-klarinetist **Michael Moore**, pianist Harmen Fraanje en drummer Michael Vatcher. Zij brachten improjazz. Moore en Fraanje speelden het kwartiertje dat ik er was, heel voorzichtig. Een derde keer kwam ik Van der Feen tegen bij gitarist **Jesse van Ruller** en saxofonist-klarinetist Joris Roelofs. Daar begeleidde hij mooi. Onder meer in zijn eigen compositie 'Lovesong for Y'. Van Jesse van Ruller is bekend dat zijn handen automatisch de goede grepen pakken als hij begeleidt. Maar ook de muzikale ondersteuning van solo's door Joris Roelofs mocht er zijn. Op zijn klarinetten speelde Roelofs net als de gitarist lange swingende lijnen. De drie verhieven het kleine gebaar tot jazz van hoog niveau. Een hoogtepunt was de wijze waarop Joris Roelofs op zijn basklarinet 'Just in time' van een klein zaadje tot een volwaardige plant liet uitgroeien. Genieten geblazen!

Het concert dat **New Niks** met **Artvark** gaf was een belevenis. Beide groepen stelden zich dienstbaar op. De volle sound van de vier saxen en het scherpere geluid van gitaar, viool, Fender Rhodes en drums vulden elkaar verbazingwekkend goed aan.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Tekst Hessel Fluitman
Foto's Joke Schot

Artist in Residence Ornette Coleman tijdens zijn optreden op zondag.

VERVOLG NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Artvark voerde onder meer de eigen compositie 'Ornat 'King' Coleman' uit. Het stuk was een mix van oude en nieuwe jazz. Dit eerbewijs aan Artist in Residence Ornette Coleman gaf me kippenvel door het prachtig samenspel, de solo van saxofonist Bart Wirtz en het voortdurende ensemblespel achter die solo. Een tweede hoogtepunt.

Ornette Coleman zelf stond daarna op mijn programma. Ik kwam de Hudson-zaal binnen terwijl hij op altsax boven een zee van Marokkaans geluid zweefde. Vervolgens ruilde hij de traditionele Marokkaanse muzikanten in voor freejazzgitarist en oud-leerling James Blood Ulmer. Die kwam nauwelijks uit de verf. Ik zag Ornette Coleman drie jaar geleden voor het eerst en dat liet een onuitwisbare indruk achter. De magie van toen was er nu niet meer. Toen Ulmer weer plaats maakte voor de Marokkanen vond ik het een goed moment om voor het **Rotterdam Jazz Orchestra** naar de Congo-tent te verkassen.

Vanwege de voetbalfinale had het hele orkest een oranje shirt aan. Hun binnenkomer had een 'power' die er niet om loog. Dat zat 'm in de compositie, maar ook in het actieve drummen van Martijn Vink en het schitterende blaaswerk van de band. Het tweede stuk werd opgedragen aan Muheir Hamad, een Amerikaanse Palestijnse, die zich sterk maakt voor de Palestijnse zaak. Trompettist Jan van Duikeren en saxofonist Cyrille Oswald namen het daarin tegen elkaar op. Oswald had speciaal voor deze 'battle' een Spaans voetbalshirt over zijn oranje shirt aantrokken. We wisten toen nog niet dat hij dus moest winnen. Verder voerde de bigband een aantal stukken uit van de New Yorkse pianist Jason Lindner, die voor de gelegenheid met het orkest meespeelde.

Het **Dave Holland y Pepe Habichuela-project** moest het opnemen tegen de voetballers. Dat was te merken aan de drukte. Ik kon direct naar voren doorlopen. Toen ik binnenkwam speelde bassist Dave Holland eigenlijk steeds hetzelfde motief uit Chick Corea's 'Spain'. De gitaarvirtuoos Pepe Habichuela zorgde in het stuk voor de afwisseling. In het repertoire had de flamenco de overhand. Holland voelde zich echter prima thuis tussen al het Spaanse gitaargeweld. Bijzonder.

Door de verlenging van de voetbalfinale leek het op een gegeven moment wel alsof het hele festival stilstond. Toch vond ik in de Madeira-zaal nog muziek: bassist **Ron Carter** met zijn **Golden Striker Trio**. Ik plonsde in een solo van pianist Mulgrew Miller. Die maakte onderdeel uit van een uitgebreide suite van allerlei jazzthema's. Toen Carter zich weliswaar onderhoudend, maar wel erg uitgebreid op het uitdiepen van 'Senor Sun, Please Shine on me' (het thema van de film Black Orpheus) stortte, had ik het wel zo'n beetje gehoord. Erg nieuwsgierig naar de solo van gitarist Russell Malone was ik niet meer. Ik kreeg (een beetje cynisch?) sterk het idee dat het drietal met het achtergrondprogramma voor restaurants naar Rotterdam was gekomen. Terwijl deze muzikanten toch het nodige in hun mars hebben.

Afgezien van het laatste optreden bood de zondag veel inspirerende muziek. Jammer dat ik geen tijd meer had voor Jerry Dammers Spatial Aka Orchestra, saxofonist Andy Sheppard en zangeres Gretchen Parlato. Maar goed, ik heb in ongeveer zeven uur tijd negen van de ruim zestig acts gezien. Dan mag je niet mopperen.

(HF)

CONCERTVERSLAGEN

DE BOGERMAN BIG BAND JUBILEUMCONCERT

Gastsolisten:

Tineke Postma (sax),
Rob van Bavel (p).

Datum en plaats:

18 juni 2010,
Martinikerk.
Sneek.

De bigband van het Bogerman College uit Sneek bestaat dit jaar 25 jaar en vierde dat 18 juni met een feestelijk concert in de Martinikerk aldaar. Het orkest bestaat uit scholieren van het College en het vernieuwt zich dus elke vier jaar volledig, zoals ook rector Visser tijdens zijn afsluitende toespraak memoreerde. Visser vond het een bijna bovennatuurlijke prestatie van de drijvende krachten - de leraren Jos van der Zwan, Anne Oosterhaven en Bob Pruiksma jr. - dat de kwaliteit van de bigband desondanks steeds is gestegen en dat het orkest in de loop van de tijd de nodige prijzen wist te winnen.

Anne Oosterhaven, de dirigent en leider van het orkest, had twee internationaal bekende Nederlandse jazzmusici uitgenodigd om het feestelijke karakter van het concert te benadrukken: altsaxofoniste (en Friezin) Tineke Postma en pianist Rob van Bavel. Zij gaven het feest met hun bijdragen extra glans.

Bogerman Big Band. (Foto: publiciteit Bogerman Big Band)

Het openingsnummer, 'That's All', had een gevarieerd arrangement gekregen. Het bood de blazerssecties de gelegenheid om met verschillende stemmen een intrigerend weefwerk te construeren. In 'You'd Be So Nice To Come Home To' kregen Tineke Postma en Rob van Bavel ruimschoots de kans om hun solistische kwaliteiten tentoon te spreiden. Ook de jonge muzikanten kwamen sterk uit de hoek. Vooral in de saxsectie lieten de instrumentalisten hun eigen stem horen. Ook deze lichter moet in staat zijn om prijzen op concoursen te winnen. Dat werd helemaal duidelijk toen ze 'Spain' van Chick Corea in een arrangement van Henk Meutgeert speelden. De melodie werd eerst op een trombone gespeeld en vervolgens overgenomen door de lead-alt van het orkest. Daarna viel de hele band in, inclusief Tineke Postma op sopraansax. De Bogerman Big Band speelde het ritmisch lastige arrangement meesterlijk en foutloos. Een hele prestatie! Postma omspeelde op haar sopraansax nog de solo van de trombonist. Een mooi moment.

Met de afsluitende compositie 'I've Got The Music In Me' gaven ze met de titel aan wat voor Anne Oosterhaven geldt en wat de band zelf ook voelt. Een passend einde. Daarna werd het feest voortgezet met een reünie van alle leden en oud-leden.

Hessel Fluitman

INTERNATIONAAL JAZZFESTIVAL MIDDELBURG

Datum en plaats:
21 tot en met 24 mei,
Middelburg.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Op het oude winderige plein van het voormalig Norbertijner klooster vond tijdens het Pinksterweekeinde de vierde editie van het **Internationaal Jazzfestival Middelburg** plaats. Met artiesten van naam en faam.

VRIIDAG

Brad Mehldau opende het festival op vrijdag met een soloconcert. Terwijl zijn kinderen nonchalant op het plein tikkertje speelden – zij horen pa natuurlijk elke dag - bracht de grootmeester zijn zo bekende virtuoze interpretaties van stukken uit de jazz en popmuziek. Nick Drake's 'Tear Drop Massive Attack' en het werk van Nirvana kwamen uitgebreid aan bod. Maar de uitvoering van de toch wat uitgemolken standard 'My Favorite Things' stak er met kop en schouders bovenuit. Coltrane, die de improvisatorische kracht van dit nummer al toonde, werd virtuoos overtroffen. De pianist ontleedde dit van origine musicalstuk meer dan vakkundig om het vervolgens weer 'Mehldauriaans' in elkaar te zetten. Het publiek luisterde ademloos toe.

ZATERDAG

Rik Mol speelde een thuiswedstrijd. (Foto: Bart van Belzen)

De Zeeuwse trompettist **Rik Mol** gaf zaterdagmiddag een masterclass op de Zeeuwse Muziekschool, waarin hij op een vlotte soepele manier vooral zijn liefde voor de grote jazztrompettisten overbracht. Freddy Hubbard, Woody Shaw en Wynton Marsalis kwamen allen voorbij. Het aan de masterclass deelnemend talent nam het allemaal gretig op, al waren ze enigszins verbaasd over het advies: "Hou het simpel. Als je een boek schrijft, bedenk je ook niet de taal zelf. Jazz is de taal."

De voor het publiek gratis toegankelijke zaterdagmiddag werd afgesloten met de finale van de **Junior Jazz Award**. In de klasse voor vakstudenten won altsaxofoniste Stephanie Francken.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Verslag Jazzfestival Middelburg

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

In de categorie voor muziekschoolleerlingen kende de jury onder leiding van Dick de Graaf de eerste prijs aan Skinny Bend toe. Opmerkelijk was dat de uitkomst van de stemming voor de Publieksprijs in deze categorie bijna de omgekeerde volgorde van die van de jury liet zien, waaruit maar weer de diversiteit van het luisteren naar en ervaren van jazzmuziek blijkt.

Rik Mol keerde zaterdagavond op het hoofdpodium terug. Simpel hield de oud-leerling van de Zeeuwse Muziekschool het toen in het geheel niet. Hij leverde een energiek concert af, waarin het duidelijk is dat hij op zoek is naar een nieuwe richting, die hij vooral in een funky R&B lijkt te zoeken. Zijn band bestaat dan ook voornamelijk uit mensen uit die wereld, die stuk voor stuk heel goed bleken te weten waar jazz over gaat. Ook de leider liet zijn jazz roots regelmatig horen. In een ode aan één van zijn jazztrompetvoorbeelden liet Mol met handige soepelheid zien hoe je 'Red Clay' naadloos kunt laten overgaan in het popnummer 'Sunny'. De muzikaliteit waarmee dat gebeurde, zou ongetwijfeld meer dan een glimlach van Freddie Hubbard zelf opgeleverd hebben.

ZONDAG

Op zondagmorgen verzorgde de Amerikaanse zangeres **Lilian Bouté** een heel toepasselijke gospeldienst in de kerk van het klooster. Sinds lange tijd zat de kerk overvol met meer dan 800 mensen die ademloos de 'dienst' volgden.

's Middags besteedde het festival in een gratis toegankelijk gedeelte aandacht aan minder bekende formaties, waarbij vooral de **Westerschelde Big Band** opviel. Deze bigband brengt de traditionele bigbandmuziek op hoog niveau. Mij viel vooral zangeres Nadia Mampaey op. Ook de Zeeuwse sessieband met de Middelburgse gebroeders Feen en Sjaak Lammers, droeg zijn muzikale steentje bij.

Dick de Graafs **Clazz Ensemble** stond zaterdagavond op het programma. Het ensemble bracht voornamelijk werk van Zeeuwse componisten, zoals Dies le Duc, Friso van Wijck, Douwe Eisenga en van saxofonist De Graaf zelf. De muziek was zeker mooi, maar er werd helaas weinig geïmproviseerd. Terwijl de orkestleden toch hun sporen in de jazz verdiend hebben. De fenomenale bassist **Avishai Cohen**, die we kennen uit zijn werk met een lange lijst van jazzgrootheden als de pianisten Chick Corea, Herbie Hancock en Danilo Pérez, sloot de zaterdagavond af. Cohens eigen ensemble Aurora viel op een aantal punten tegen. Vooral de versmelting met Israëliëse volksmuziek was niet heel succesvol en zorgde ervoor dat de groep zichzelf iets te vaak herhaalde.

Het is opmerkelijk dat bij Mehdau en Mol de jazz altijd sterk voelbaar is, al is dat dan vooral bij Rik Mol vaak aan de horizon. Bij de heren De Graaf en Cohen was dat gevoel helaas vaak veel minder aanwezig.

MAANDAG

Die ietwat tegenvallende zaterdagavond werd overigens op maandag weer ruimschoots goedge maakt door **Jan Menu** en natuurlijk door de hoofdact Al di Meola. Baritonsaxofonist Menu had met een ode aan eveneens baritonsaxofonist Gerry Mulligan een wat riskante keuze gemaakt. Hoe groot Mulligan ook is, odes aan zijn muziek zijn nu eenmaal dun gezaaid. Ongetwijfeld speelt Mulligans instrument daarbij een belangrijke rol.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Verslag Jazzfestival Middelburg

Jan Menu beheerst echter de baritonsax uitstekend. Hij zette dan ook een schitterend concert neer, waarin vooral gitarist Durk Hijma opviel. Dat is opmerkelijk omdat Mulligan een voorliefde had voor ensembles zonder akkoordeninstrumenten. Het kwartet van Jan Menu week maar in één nummer af van het Mulligan-repetoire. 'Tell me When' werd niet alleen gedurfd in 7/8 gespeeld, maar was geheel omgezet in een Mulligan-stijl. Het was schitterend te zien, dat iemand het relatief oude en lome Mulligan-repetoire zo treffend neerzette. De brandende zon boven het zwoele Abdijplein, droeg daar zeker aan bij.

Jan Menu met zijn baritonsaxofoon. (Persfoto)

Al di Meola's World Sinfonia was de hoofdact en afsluiter van het festival. Grootmeester Di Meola bracht, op zijn welbekende wijze, een uitstekende mix van werk uit zijn fusionverleden en Astor Piazzolla's Argentijnse tango's. Di Meola's voorliefde voor tango kennen we al uit verschillende opnamen en ook tijdens het concert leidde dat tot prachtige uitvoeringen van Piazzolla's nummers zoals 'Café'. Niet in de laatste plaats door de bijdrage van de voortreffelijk spelende accordeonist Fausto Beccalossi. De Zeeuwse zeewind zorgde voor komische taferelen: Al di Meola's bladmuziek waaide regelmatig over het podium. De gitarist bleek zijn papier overigens niet echt nodig te hebben. Zijn virtuositeit leed er geheel niet onder. Di Meola's Amerikaans-Italiaanse afkomst kwam naar voren in 'Michelangelo's 7th Child'. In de toegift 'Mediterranean Sundance' liet Di Meola nog eens de klanken van die legendarische avond in San Francisco herleven in mooi en snel samenspel met tweede gitarist Kevin Seddiki. Pas nu speelde Di Meola voor het eerst op zijn elektrische gitaar en kwam zijn jazzrockverleden langs. De gitarist pakte het publiek compleet in. Een publiek dat overigens een festival van hoog niveau kreeg voorgeschoteld. Het Jazzfestival Middelburg heeft alles wat een jazzliefhebber zich kan wensen: een relatief klein, maar overzichtelijk programma, hoge kwaliteit aan artiesten en een abdij als schitterende locatie.

Bart Hollebrandse

FESTIVALS

ZOMERJAZZFJETSTOUR

Reitdiepdal, Groningen

27 en 28 augustus

(www.zjft.nl)

Met onder anderen: Irene Schweizer, Eric Vloeimans, Michael Moore, Wolter Wierbos/Wilbert de Jooode, Konrad Bauer, Spifinex Tuba Band, Tré Fundamental Music, Dimitri Budorov, Gideon van Gelder, Klatwerk3 en de Dutch Impro Academy.

Deze editie ligt de nadruk op trombonisten en tubaspelers in de actuele jazz: de koperrouete. Volgens beproefd concept kan per fiets de nieuwe jazz worden verkend.

DRIE JAAR EVIL RABBIT

Bimhuis, Amsterdam

10 september 2010

SJU Jazzpodium, Utrecht

11 september 2010

(www.evillrabbitrecords.eu)

Met: Albert van Veenendaal, Gianni Lenoci, Ab Baars, Meinrad Kneer en Bill Elgart.

De musici zullen elkaar in verschillende combinaties ontmoeten.

JAZZ BRUGGE

Concertgebouw, Brugge

30 september tot en met 3 oktober

(<http://www.jazzbrugge.be>)

Met onder anderen: Keith Tippett, Michiel Braam, Enrico Rava, Courtney Pine, Brussels Jazz Orchestra met Bert Joris en Rolf Kühn Trio.

Want2Swing Bigband.
(Foto: Karen Baard – De Bloois)

BIGBAND MEETING ASSEN

Zalen van Veen, Witten (Assen)

7 oktober 2010

(www.bigbandmeeting.nl)

Met: de Want2Swing Bigband, de Bigband Moonlight en de Blue Note Bigband.

OVERLEDEN

Paulo Moura, 12 juli 2010 (77)

Altist-klarinetist Paulo Moura overleed 12 juli in Rio de Janeiro. Hij was in 1962 van de partij op een beroemd bossanovaconcert in Carnegie Hall, New York. Moura maakte platen met altsaxofonist Cannonball Adderley. Hij begeleidde onder anderen de vocalisten Nat King Cole, Lena Horne, Ella Fitzgerald tijdens Braziliaanse tournees.

Harry Klein, 30 juni 2010 (81)

Harry Klein was een van de eerste baritonsaxofonisten in de moderne Britse jazzscene. Hij speelde bij het orkest van Stan Kenton en met pianist Stan Tracey, saxofonist Tubby Hayes en pianist Dudley Moore. Klein is als studiomuzikant te horen op de Beatles-songs 'Lady Madonna', 'Honey Pie' en 'Savoy Truffle'.

Joya Sherrill, 28 juni 2010 (83)

Zangeres Joya Sherrill (Guilmenot) overleed in Great Neck, NY op 28 juni 2010. Ze zong onder meer op bij het orkest van Duke Ellington.

Benny Powell, 26 juni 2010 (80)

Trombonist Benny Powell was in de jaren vijftig lid van het orkest van Count Basie. Op het album 'April in Paris' is Powell in het titelstuk als solist te horen. In de jaren zestig verkaste Powell naar Californië waar hij werkte als sessiemuzikant en met Thad Jones/Mel Lewis, klarinetist John Carter en pianist Randy Weston.

Fred Anderson, 24 juni 2010 (81)

'Tenorsaxofonist Fred Anderson nurtured generations of Chicago jazz', zo kopte de Chicago Tribune 25 juni boven het In Memoriam. "He invented a rugged, craggy musical language that influenced generations of 'free jazz' improvisers", aldus criticus Howard Reich in het artikel. Anderson was een van de oprichters van het AACM. Ook was hij de eigenaar van club Velvet Lounge, waar onder anderen pianist Misha Mengelberg eens speelde.

Francis Dreyfus, 24 juni 2010 (70)

Fransman Francis Dreyfus was in 1991 oprichter van het Dreyfus-label. Daarop verschenen albums van onder anderen pianist Michel Petrucciani, accordeonist Richard Galliano, drummer Roy Haynes en gitarist Philip Catherine. Dreyfus was ook muzikuitgever van Johnny Hallyday, Petula Clark, Al Jarreau en Elvis Presley.

Allyn Ferguson, 23 juni 2010 (85)

(arrangeur-componist)

Jackie Mills, 22 maart 2010 (88)

(drummer)

LAATSTE NIEUWS

Nathan Daems Quintet wint Jong Jazz talent in Gent 2010

Het Nathan Daems Quintet heeft 18 juli tijdens het festival Gent Jazz de eerste prijs van de wedstrijd Jong Jazz Talent Gent 2010 gekregen. De groep mag onder meer volgend jaar het festival Gent Jazz openen.

Jeremy Dumont Quartet winnaar Wedstrijd jonge talenten

Het Jeremy Dumont Quartet heeft 18 juli de wedstrijd voor jonge talenten van het jaarlijkse festival Dinant Jazz Nights gewonnen.